

Nr 372.

Av herr **Olsson** i Ramsta, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 76, angående lindring i mindre bemedlade patienters å landsbygden sjukvårdskostnader.

I Kungl. Maj:ts proposition, nr 76, föreslår Kungl. Maj:t riksdagen att till lindring i mindre bemedlade patienters sjukvårdskostnader på landsbygden för budgetåret 1926—1927 anvisa ett extra förslagsanslag av 100,000 kronor. De av departementschefen förordade grunderna för statsbidragets utgående äro följande: Statsbidraget utgår med $\frac{3}{5}$ av såväl läkarens arvode som resekostnaderna efter avdrag av ett grundbelopp av 7 kronor samt att statsbidraget först börjar utgå vid sjukbesök över 10 kilometers väglängd.

Det förefaller som om denna gräns för statsbidragets utgående är alltför snävt tilltagen. I södra och mellersta delarna av Sverige, där avstånden icke äro så stora som i norra Sverige, skulle en stor del av den fattigare befolkningen aldrig komma i åtnjutande av någon lindring i sina utgifter för läkarevård. Det ligger så till, att även på avstånd av 6 till 10 kilometer från provinsialläkaren är det en rätt så dyrbar sak att kalla denne på sjukbesök.

Detta beror väl på att enligt nu gällande taxa för provinsialläkarna arvodet höjes för varje påbörjad halvmil utöver den första. Då provinsialläkarna väl i regel hålla sig med egen bil och härför äga rätt uppbära ersättning efter allmänna resereglementet, kommer ett besök av läkaren vid en väglängd av 8 å 10 kilometer att kosta en 15 å 18 kronor, varpå många exempel föreligga. Härtill kommer att Kungl. Maj:t i proposition, nr 75, vid årets riksdag förelagt riksdagen till antagande en ny taxa för provinsialläkarna med över hela linjen höjda avgifter.

Med de inkomster, som torpare, småbrukare och backstugusittare på landsbygden hava, blir det förenat med stora ekonomiska uppoffringar att kalla ut provinsialläkaren. Tillkallandet av läkaren sker därför också mången gång för sent, beroende på att vederbörande draga sig i det längsta för denna stora utgift.

Gäller det epidemiska sjukdomar behöver ju patienten isoleras så fort som möjligt för hindrande av smittans spridning. Vid lung- och blindtarmsinflammationer är det också av stor vikt, att diagnosen blir ställd så tidigt som möjligt.

Alla skäl tala därför för att läkarehjälp till de fattigare folkklasserna på landsbygden göres ekonomiskt överkomlig.

En ändring i de av Kungl. Maj:t föreslagna grunderna för ovannämnda statsbidrags utgående måste därför ur flera synpunkter anses önskvärd i så måtto att gränsen icke sättes vid en väglängd av över 10 kilometer, utan vid en väglängd av över 5 kilometer. Då ett grundbelopp av 7 kronor skall fråndragas, innan statsbidraget utgår, torde vid ett bifall till vad jag här föreslår icke för budgetåret 1926—1927 någon höjning i det av Kungl. Maj:t begärda beloppet behöva äga rum, emedan det med all säkerhet kommer att dröja några år, innan allmänheten får klart för sig, att man genom statsbidrag kan förbilliga läkarevården.

Med stöd av det ovan anförda får jag vördsamt hemställa,

att riksdagen ville bifalla Kungl. Maj:ts proposition, nr 76, med uttalande av att riksdagen anser att statsbidrag bör utgå vid en väglängd överstigande 5 kilometer och i övrigt efter de av Kungl. Maj:t förordade grunderna.

Stockholm den 22 februari 1926.

Gustaf Olsson
i Ramsta.